

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/S/1516/1134 van 24 mei 2016
in de zaak 1516/RvVb/0308/SA

In zake: de **LEIDEND AMBTENAAR** van het **Agentschap Onroerend Erfgoed**,
afdeling Vlaams-Brabant

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Philippe DECLERCQ
kantoor houdende te 3320 Hoegaarden, Gemeenteplein 25
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de **deputatie** van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

verwerende partij

*Tussenkomen-
de partij:* de bvba **B-APART** (voorheen VRV-INVEST genaamd)

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Thomas RYCKALTS
kantoor houdende te 1000 Brussel, Wolvengracht 38, bus 2
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 18 januari 2016 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 12 november 2015.

De deputatie heeft het administratief beroep van de nv AVS-INVEST tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Scherpenheuvel-Zichem van 13 juli 2015 ontvankelijk maar ongegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de tussenkomen-
de partij een verkavelingsvergunning verleend onder voorwaarden voor de realisatie van 29 bouwloten (7 voor open bebouwing en 22 voor halfopen bebouwing per twee gekoppeld) met wegenis- en rioleringswerken en gratis grondafstand .

De bestreden beslissing heeft betrekking op percelen gelegen te 3271 Scherpenheuvel-Zichem, Testeltsesteenweg ZN en met als kadastrale omschrijving afdeling 5, sectie A, nummers 119K, 119A02, 120H2, 120E2, 120Y, 135D, 135E, 123T (deel), 120K2, 136Y, 136X (deel), 138L, 138M en 138N.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en heeft het originele administratief dossier neergelegd. De repliek van de tussenkomende partij betreffende de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 3 mei 2016, waar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Pieter Jan VERVOORT heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tomaz THYS VAN DEN AUDENAERDE die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Thomas RYCKALTS die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

De verwerende partij is schriftelijk verschenen.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO, het DBRC-decreet en het Procedurebesluit hebben betrekking op de tekst van deze artikelen zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De bvba B-APART verzoekt met een aangetekende brief van 15 maart 2016 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de Raad heeft met een beschikking van 4 april 2016 de tussenkomende partij toegelaten om in de debatten over de vordering tot schorsing en vernietiging tussen te komen.

Een uitspraak over de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst is evenwel slechts aan de orde wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

IV. FEITEN

Op 6 maart 2015 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Scherpenheuvel-Zichem een aanvraag in voor een verkavelingsvergunning voor *“verkavelen in 29 kavels met wegenis aanleg”*.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan ‘Aarschot-Diest’, gelegen in woongebied.

De percelen zijn niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 13 maart 2015 tot en met 12 april 2015, worden geen bezwaarschriften ingediend.

De gemeenteraad keurt op 28 mei 2015 het nieuwe wegtracé goed.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Scherpenheuvel-Zichem brengt op 8 juni 2015 voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Scherpenheuvel-Zichem verleent op 13 juli 2015 een verkavelingsvergunning aan de tussenkomende partij.

De nv AVS-INVEST tekent tegen deze beslissing op 13 augustus 2015 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Het Agentschap Onroerend Erfgoed brengt op 20 oktober 2015 het volgende voorwaardelijk gunstig advies uit:

“ ...

MOTIVERING

De adviesaanvraag betreft een verkaveling ifv bebouwing met inrichting van wegenis en rioleringen.

Het projectgebied, gekend onder het toponiem “zand” is ca. 2 ha. groot en situeert zich op de overgangszone tussen de zuid gerichte helling van een diestiaans relictheuvel (Weefberg) met een bredere natte depressie (Vierkenbroek). Dit soort zandige zuid gerichte hellingen langsheen een natte depressie vormen typische contexten waarin finaalpaleolitische en mesolitische sites verwacht kunnen worden.

Deze prehistorische aanwezigheid werd onder andere bevestigd in het onderzoek uitgevoerd in 2008 in opdracht van de Vlaamse Landmaatschappij, in het kader van het LIFE project Habitatherstel in Averbode bos en heide (LIFE 06 NAT/B/000081).

Het uitgangsprincipe van de archeologische erfgoedzorg staat in artikel 4, §2 van het archeologiedecreet:

...

Op basis van bovenstaande gegevens zijn wij van oordeel dat de kans reëel is dat waardevol archeologisch erfgoed aanwezig is in de bodem van het plangebied. Aangezien de aanvraag gepaard gaat met een aanzienlijke ingreep in de bodem, achten wij het noodzakelijk dat de bouwheer de nodige maatregelen voorziet die moeten verhinderen dat waardevol archeologisch erfgoed ongedocumenteerd verloren gaat.

ADVIES

Het agentschap Onroerend Erfgoed adviseert de aanvraag gunstig met voorwaarden.

VOORWAARDEN

Op basis van bovenstaande gegevens is de kans reëel dat waardevol archeologisch erfgoed aanwezig is in de bodem van het plangebied. Omdat de aanvraag gepaard gaat met een aanzienlijke ingreep in de bodem, is het noodzakelijk dat de bouwheer de nodige

maatregelen voorziet die verhinderen dat waardevol archeologisch erfgoed niet-gedocumenteerd verloren gaat.

Wij vragen volgende voorwaarden op te nemen in de vergunning:

- 1. Voorafgaand aan de realisatie van het project moet het hele terrein door een archeologische prospectie met ingreep in de bodem worden onderzocht, en dit in opdracht van de bouwheer die de financiële lasten hiervoor draagt. Deze prospectie heeft als doel het terrein te screenen op de aan- of afwezigheid van archeologisch erfgoed, om een niet-gedocumenteerde vernieling van waardevol archeologisch erfgoed te vermijden.*
- 2. De archeologische prospectie met ingreep in de bodem houdt in dat er voorafgaand aan de werken op het terrein boringen worden uitgevoerd in combinatie met proefsleuven. Hierbij wordt 12,5 % van het terrein opengelegd.*
- 3. De prospectie met ingreep in de bodem gebeurt volgens de bepalingen van het archeologiedecreet. Dit betekent onder meer dat de prospectie, inclusief de rapportage, wordt uitgevoerd onder leiding van een archeoloog. De archeoloog vraagt hiervoor een prospectievergunning aan ...*
- 3. De archeologische prospectie met ingreep in de bodem omvat ook de opmaak van een rapport. Dit rapport moet, conform de bijzondere voorwaarden, binnen een bepaalde termijn na de afronding van het onderzoek aan het agentschap Onroerend Erfgoed worden bezorgd. Pas na de ontvangst van het rapport kan het agentschap Onroerend Erfgoed beoordelen of de gronden kunnen worden vrijgegeven omdat relevante archeologische sporen ontbreken.*
- 4. Als er wel relevante archeologische sporen zijn aangetroffen, moet men afwegen of behoud in situ mogelijk is. Kan dit niet, dan moet de bouwheer de nodige tijd én financiële middelen voorzien voor een volwaardige archeologische opgraving voorafgaand aan de werken. Net als bij een prospectie wordt een opvraging uitgevoerd voor de bepalingen van het archeologiedecreet en onder leiding van een archeoloog. Deze archeoloog beschikt over een opgravingsvergunning waaraan bijzondere voorwaarden zijn gehecht.*

...

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 29 oktober 2015 om het administratief beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en een verkavelingsvergunning te weigeren op grond van de volgende motieven:

“ ...

De aanvraag komt niet in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- de dichtheid die beoogd wordt is te groot en niet in overeenstemming met de rechter aanpalende verkaveling en de ruimere omgeving; een invulling van een binnengebied met een duidelijk grotere dichtheid dan de omgeving is op deze specifieke plaats tussen 2 kleine kernen niet wenselijk;*
- de grote dichtheid leidt tot kleine kavels die van een andere grootteorde zijn dan deze in de omgeving;*
- de kleine oppervlaktes hebben als gevolg dat de tuinzones te beperkt zijn en dat bijna alle kavels enkel geschikt zijn voor een woning in halfopen orde;*
- het ontwerp voorziet veel wegenis en er wordt geen publieke ruimte aangelegd;*
- het hemelwater wordt niet opgevangen op het eigen terrein maar rechtstreeks*

- afgevoerd naar de straatriolering;
 - het verkavelingsontwerp getuigt van een maximalistische invulling van het betrokken terrein en overschrijdt de ruimtelijke draagkracht.
- ...

Na de hoorzitting van 12 november 2015 beslist de verwerende partij op 12 november 2015 om het beroep ontvankelijk maar ongegrond te verklaren en een verkavelingsvergunning te verlenen onder voorwaarden. De verwerende partij motiveert in haar beslissing onder meer als volgt:

“ ...

d) In het verplicht ingewonnen advies van Onroerend Erfgoed stelt het agentschap dat de kans reëel is dat er waardevol archeologisch erfgoed aanwezig is in de bodem van het projectgebied. Dit heeft geleid tot de voorwaarde bij het advies om op kosten van de bouwheer een archeologische prospectie met ingreep in de bodem op te leggen. Verdere voorwaarden leggen uit op welke wijze tot rapportering dient overgegaan te worden.

Bij arrestnummer van C.10.0574.N van 23 februari 2012 heeft het Hof van Cassatie evenwel geconcludeerd dat de zorgplichtregeling zoals vervat in het Archeologiedecreet niet zo ver strekt dat de eigenaar of gebruiker van een grond verplicht kan worden om op eigen kosten archeologische opgravingen uit te voeren alvorens hij stedenbouwkundig vergunde werken kan aanvangen indien de Vlaamse regering geen gebruik maakt van haar recht om een opgraving tot algemeen nut te verklaren.

Artikel 8 van het Archeologiedecreet bepaalt dat één ieder die, anders dan bij het uitvoeren van vergunde archeologische opgravingen een goed vindt waarvan hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat het een archeologisch monument betreft, verplicht is hiervan binnen 3 dagen aangifte te doen bij het agentschap. Het agentschap stelt de eigenaar en de gebruiker, in geval zij niet de vinder zijn, en de betrokken gemeente hiervan in kennis. De gevonden archeologische monumenten en hun vindplaats moeten tot de tiende dag na de melding in onveranderde toestand door de eigenaar, gebruiker en vinder bewaard blijven, beschermd worden tegen beschadiging of vernieling en toegankelijk gesteld worden voor onderzoek door het Instituut, zonder dat dit aanleiding kan geven tot het vorderen van enige schadevergoeding. De bepalingen inzake de prospectievergunning, waar naar verwezen wordt door Onroerend Erfgoed worden maar van toepassing in het geval van toevalsvondsten en binnen de al vastgelegde beschermde zones, en zijn niet van toepassing zolang er geen vondsten zijn gedaan.

Sinds 1 januari 2015 is het nieuwe onroerenderfgoeddecreet van kracht. De nieuwe bepalingen inzake archeologie, onder andere een nieuw archeologisch traject met een bekrachtigde archeologienota als verplicht onderdeel van een aantal specifieke stedenbouwkundige en verkavelingsaanvragen, zijn nog niet in werking getreden omdat erkende archeologen hierbij een cruciale rol spelen. Overeenkomstig artikel 12.4.2 van het onroerenderfgoeddecreet zullen hoofdstuk 5 (archeologie) en artikel 12.2.1, 3° (opheffing van het Archeologiedecreet van 1993) dan ook pas in werking treden op de datum bepaald in het besluit houdende de vaststelling van lijst van aangeduide erkende archeologen. Tot dan blijft het Archeologiedecreet van 1993 gewoon van kracht.

...

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- de verkaveling is een verderzetting van de rechter aanpalende verkaveling Op 't

Zand;

- *de dichtheid is weliswaar iets hoger dan deze van de omgeving maar sluit aan bij deze van de rechter aanpalende verkaveling; een optimalisatie van het betrokken binnengebied past volledig binnen de beleidsvisie van de gemeente en binnen de optiek van een zuinig en ruimtelijk verantwoord ruimtegebruik;*
- *de ontsluiting en de schikking van de kavels zijn aanvaardbaar en houden rekening met de verdere ontwikkeling van het overige gedeelte van het binnengebied;*
- *de oppervlakte van de kavels en de typologie en het gabarit van de toekomstige woningen sluiten aan bij deze van de omgeving;*
- *de gangbare afstanden tot de perceelsgrenzen worden gerespecteerd;*
- *mits enkele kleinere aanpassingen aan de voorschriften integreert de verkaveling zich in de omgeving;*
- *omdat de verkaveling zich in de omgeving integreert veroorzaakt deze geen hinder;*
- *de verkaveling wordt door de toegang vanaf de Testeltsesteenweg voldoende ontsloten.*

...

BESLUIT

1. *Het beroep ... ontvankelijk te verklaren;*
 2. *De aanvraag ... te vergunnen met de volgende voorwaarden:*
- *alle uitbreidingen van de nutsvoorzieningen vallen volledig ten laste van de verkavelaar;*
 - *de adviezen en reglementen van de nutsmaatschappijen worden nageleefd;*
 - *de voorwaarden gesteld in het advies van de Vlaamse Milieumaatschappij van 3 november 2015 worden stipt nageleefd;*
 - *het hemelwater dat op het openbaar domein terechtkomt dient in eerste instantie de kans te krijgen om op eigen terrein in de bodem te infiltreren, de overloop van de infiltratievoorziening kan aangesloten worden op de straatriolering;*
 - *de stedenbouwkundige voorschriften vervangen de voorgestelde stedenbouwkundige voorschriften (schrapen van nevenactiviteiten, aanpassen bouwdieptes en kroonlijsthoogtes, beperken oppervlakte en hoogte van aan bijgebouwen, beperken verhardingen, aanpassen afsluitingen);*
 - *de volgende voorwaarde uit de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 13 juli 2015 wordt stipt nageleefd:*
 - o *voor de kavels 1 tot en met 4 moet de voorgevellijn haaks op de zijdelingse perceelsgrenzen worden aangebracht en op 5.50m van de voorste perceelsgrens;*

..."

Dit is de bestreden beslissing.

De nv AVS-INVEST heeft met een aangetekende brief van 15 januari 2015 bij de Raad (ook) een beroep ingesteld dat strekt tot de vernietiging van deze bestreden beslissing. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 1516/RvVb/0292/A.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij noch de tussenkomende partij betwisten de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing. Het ontbreken van excepties ontslaat de Raad niet van de plicht om de

ontvankelijkheid van een beroep ambtshalve te onderzoeken. De Raad is echter van oordeel dat vermeld onderzoek slechts aan de orde is wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Op grond van artikel 40, §1 DBRC-decreet kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er hoogdringendheid is en dat de verzoekende partij minstens één ernstig middel aanvoert dat de vernietiging van de bestreden beslissing kan verantwoorden.

A. Ernstig middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij roept in het enig middel de schending in van artikel 4.3.4 VCRO, artikel 4.3.1, §2, 1° en 2° VCRO, artikel 1.1.4 VCRO, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 2 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij stelt:

“ ...

In het licht van artikel 4.3.4 VCRO, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, is de verzoekende partij van oordeel dat in casu de verwerende partij niet aan die verplichtingen voldoet nu zij niet in concreto op een deugdelijke wijze motiveert waarom de verkavelingsvergunning kan worden verleend, rekening houdende met het ongunstig advies van het agentschap Onroerend Erfgoed, dat vaststelt dat de verkavelingsvergunning aan welbepaalde voorwaarden dient te voldoen die opgenomen zijn in het advies (vgl. i.v.m. een slopingsvergunning het arrest nr. A/2013/0512 van 27 augustus 2013).

In het door het Agentschap Onroerend Erfgoed verstrekte advies van 20 oktober 2015 werd immers het volgende gesteld:

...

De deputatie van de provincie Vlaams-Brabant verwijst naar het arrest nr. C.10.0574.N van 23 februari 2012 gewezen door het Hof van Cassatie om te stellen dat de zorgplichtregeling zoals vervat in het archeologiedecreet (artikel 4, § 2) niet zo ver strekt dat de eigenaar of de gebruiker van een grond verplicht kan worden om op eigen kosten archeologische opgravingen uit te voeren alvorens hij stedenbouwkundig vergunde werken kan aanvatten indien de Vlaamse regering geen gebruik maakt van haar recht om een opgraving tot algemeen nut te verklaren.

Dit arrest moet echter gelezen worden in het licht van het dossier waar het over handelt. Het betrof in casu een bouwvergunning waarin geen adviesvereiste m.b.t. archeologie voorhanden was, en dus ook geen voorwaarden inzake archeologie waren opgenomen in de uitvoerbare vergunning.

Artikel 4, §2 van het archeologiedecreet werd daar als zelfstandige rechtsgrond aangewend om de verkavelaar, na verlening van de vergunning, aan te zetten tot het uitvoeren van een archeologisch onderzoek op diens initiatief en kosten.

Het arrest van het Hof van Cassatie maakt duidelijk dat het zelfstandige gebruik van dit artikel er niet toe kan strekken om de eigenaar of gebruiker te verplichten om op eigen kosten archeologisch onderzoek te laten uitvoeren.

In de voorliggende vergunning is deze situatie echter niet van toepassing. De zorgplicht van artikel 4, §2 van het archeologiedecreet wordt hier niet als zelfstandige rechtsgrond gehanteerd aangezien er een adviesverplichting m.b.t. archeologie voorhanden is, die voortkomt uit de VCRO en het besluit van de Vlaamse regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen.

De deputatie is verplicht het advies van het agentschap af te wegen conform artikel 4.3.4 VCRO.

De door het agentschap geformuleerde voorwaarden betreffende een archeologisch vooronderzoek leveren in dit geval de garantie dat het uitgangsprincipe van de archeologische erfgoedzorg, zoals decretaal vastgelegd in artikel 4, §2 van het archeologiedecreet, wordt gerespecteerd.

Het aansnijden van deze gronden kan slechts gebeuren wanneer door de ontwikkelaar voldoende inspanningen worden gedaan om het mogelijke aanwezige archeologisch erfgoed op een kwalitatieve wijze te laten onderzoeken en te documenteren. Dit draagt bij tot een goede ruimtelijke ordening waarbij de geschiedenis van deze gronden niet uit het oog verloren wordt bij de toekomstige ontwikkeling ervan.

De deputatie verwijst naar artikel 8 van het archeologiedecreet waarbij vermeld wordt dat de bepalingen inzake de prospectievergunning maar van toepassing worden in het geval van een toevalsvondst en binnen de al vastgelegde beschermde zones, niet van toepassing zijn zolang er geen vondsten zijn gedaan. Dit is een foutieve interpretatie van artikel 8 van het archeologiedecreet. De deputatie haalt hier duidelijk twee onderscheiden zaken door elkaar: toevalsvondsten enerzijds (zijnde vondsten anders dan bij vergunde archeologische opgravingen) en anderzijds de situatie van het prospectieonderzoek door het Agentschap Onroerend Erfgoed.

Het uitgangsprincipe van de archeologische erfgoedzorg wordt beschreven in artikel 4, §2 van het decreet, houdende bescherming van het archeologische patrimonium van 30 juni 1993, gewijzigd bij decreten van 18 mei 1999, 28 februari 2003, 10 maart 2006, 27 maart 2009 en 18 november 2011 (archeologiedecreet).

Artikel 4 van het decreet van 30 juni 1993, houdende bescherming van het archeologisch patrimonium, luidt als volgt:

...

De door het agentschap Onroerend Erfgoed geformuleerde voorwaarden betreffende een archeologische onderzoek leveren in dit geval de garantie dat het uitgangsprincipe van archeologische erfgoedzorg, zoals decretaal vastgesteld in artikel 4, §2 van het archeologiedecreet hierboven reeds aangehaald, wordt gerespecteerd.

Het aansnijden van deze gronden kan slechts gebeuren wanneer ook door de ontwikkelaar voldoende inspanningen worden gedaan om het mogelijk aanwezige archeologische erfgoed op kwalitatieve wijze te laten onderzoeken en te documenteren.

Dit alles draagt bij tot een goede ruimtelijke ordening waarbij de geschiedenis van deze gronden niet uit het oog verloren wordt bij de toekomstige ontwikkeling ervan.

...

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Het Hof van Cassatie heeft zich in haar arrest nummer C.10.0574.N van 23 februari 2012 uitvoerig uitgesproken over de draagwijdte van de zorgplicht zoals die is voorzien in artikel 4 van het archeologiedecreet.

...

Het Hof van Cassatie erkent dat artikel 4, §2 van het archeologiedecreet een algemene zorgplicht omvat, maar geeft het een beperkte draagwijdte.

Krachtens artikel 8, eerste lid van het archeologiedecreet rust op de vinder van een archeologische vondst een meldingsplicht. Naast deze meldingsplicht kan de overheid ook de tijdelijke bezetting van gronden bevelen door de uitvoering van een opgraving van algemeen nut te bevelen. De Vlaamse regering beschikt hier op grond van artikel 7 van het archeologiedecreet over de mogelijkheid om de verkavelingsvergunning op te schorten of in te trekken.

Op grond van deze twee bepalingen komt het Hof tot de conclusie dat de zorgplicht beperkend moet geïnterpreteerd worden.

Het Hof stelt dat uit artikel 4, §2 van het archeologiedecreet niet kan worden afgeleid dat de zorgplicht van de eigenaar of de gebruiker van een grond zo ver strekt dat hij op eigen kosten archeologische opgravingen moet uitvoeren alvorens hij stedenbouwkundig vergunde werken kan aanvangen indien de Vlaamse regering geen gebruik maakt van haar recht om een opgraving tot algemeen nut te verklaren.

Aangezien het archeologiedecreet reeds specifieke normen bevat over enerzijds vondstmeldingen en anderzijds de mogelijkheid biedt aan het Agentschap Onroerend Erfgoed om opgravingen van algemeen nut te verklaren, kan men niet meer terugvallen op de algemene zorgplichtbepaling.

Het Agentschap Onroerend Erfgoed beschikt immers over de nodige concrete instrumenten, gesteund op specifieke decretale normen, om in te grijpen in het kader van een vergund bouwproject. Het Agentschap Onroerend Erfgoed mag de zorgplicht in het archeologiedecreet dus niet gebruiken om haar verantwoordelijkheid over te dragen aan de burger. Zij beschikt zelf over de nodige middelen om in te grijpen.

Door in de vergunning een voorwaarde op te nemen waarbij aan de bouwheer de verplichting wordt opgelegd om een archeologische prospectie met ingreep in de bodem op eigen kosten te laten uitvoeren alvorens de vergunde werken mogen starten, zou de vergunningverlenende overheid bovendien de vergoedingsregeling omzeilen die is voorzien in artikel 10 van het archeologiedecreet. De bouwheer draait immers op voor al de kosten die verbonden zijn aan de uitvoering van een archeologische prospectie met ingreep in de bodem.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat een dermate verregaande voorwaarde als het opleggen van het op eigen kosten uitvoeren van een archeologische prospectie met ingreep in de bodem, niet voldoet aan het evenredigheidsprincipe zoals dat is vervat in artikel 4.2.19 VCRO.

...

Het door het Agentschap Onroerend Erfgoed opgelegde archeologisch onderzoek mag dan weliswaar voortvloeien uit de adviesverplichting opgelegd bij artikel 4.3.4. VCRO, zoals verzoekende partij opwerpt in haar verzoekschrift, dit verandert niets aan het feit dat het Agentschap Onroerend Erfgoed gebonden is door de bepalingen van het Archeologiedecreet.

Het kan immers geenszins de bedoeling zijn dat het Agentschap Onroerend Erfgoed via de adviesverplichting bedoeld in artikel 4.3.4. VCRO, een verdergaande beschermingsplicht oplegt dan de beschermingsplicht die de decreetgever heeft ingevoerd via het archeologiedecreet. Minstens dienen in dat geval concrete en afdoende motieven te worden aangevoerd die in concreto de noodzaak aantonen van een verdergaande beschermingsplicht, wat in casu niet gebeurd is.

De deputatie heeft in de bestreden beslissing dan ook terecht geoordeeld dat het advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed niet diende gevolgd te worden en oordeelde in alle redelijkheid (punt 5.7. 'beoordeling', paragraaf d)) als volgt:

...

De deputatie heeft alle feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk vergaard, geïnventariseerd en gecontroleerd en is met kennis van zaken tot de bestreden beslissing gekomen. Zij heeft de in het geding zijnde belangen zorgvuldig beoordeeld en afgewogen en heeft in alle redelijkheid geoordeeld dat de door het Agentschap Onroerend Erfgoed opgelegde voorwaarde niet diende weerhouden te worden in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing schendt de zorgvuldigheidsplicht niet.

Bovendien geldt dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Het gebrek aan een deugdelijke formele motivering maakt het verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd geldt ook dat, wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, dit betekent dat de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden.

...

3.

De tussenkommende partij voegt hieraan nog het volgende toe:

“ ...

*Verzoekende partij stelt als **uitgangspunt** dat het arrest van het Hof van Cassatie nr. C.10.0574.N van 23 februari 2012 in casu ondeugdelijk zou worden toegepast. Zij stelt dat er geen parallel met dit arrest zou kunnen worden getrokken nu er in de zaak zoals behandeld voor het Hof van Cassatie geen adviesvereiste m.b.t. archeologie voorhanden was, en dus ook geen voorwaarden inzake archeologie waren opgenomen in de uitvoerbare vergunning.*

...

Zo zouden, althans in de redenering van verzoekende partij, vergunningsaanvragers die lopende een vergunningsaanvraag worden geconfronteerd met een adviesvereiste van het Agentschap Onroerend Erfgoed ertoe kunnen worden gedwongen op basis van artikel 4 §2 archeologiedecreet om een archeologische prospectie op eigen kosten uit te voeren. Daartegenover zouden vergunningsaanvragers die niet met een dergelijk advies worden geconfronteerd hiertoe niet kunnen worden gedwongen. Een dergelijke discrepantie is niet alleen ongeoorloofd maar strookt ook niet met de ratio legis van het artikel 4 §2 archeologiedecreet.

*Daarenboven betreft het in elk geval een **NIET** bindend advies zodat er op vandaag geen enkele daadwerkelijke verplichting voorligt om in navolging van een advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed een archeologische prospectie op eigen kosten te moeten uitvoeren.*

Aldus is reeds het uitgangspunt waarop het verdere relaas van verzoekende partij steunt manifest foutief.

Uw Raad zal dan ook reeds op deze basis dienen te oordelen dat er geen ernstig noch gegrond middel voorligt.

3.- Ter hoogte van dit eerste en enige middel wordt verder onder meer een **schending van het redelijkheidsbeginsel** opgeworpen.

Verzoekende partij in tussenkomst dient echter vast te stellen dat nergens in dit middel wordt uiteengezet waarom precies het redelijkheidsbeginsel zou geschonden zijn.

...

In de mate dat de verzoekende partij dan nog in de loop van de procedure een schending van het redelijkheidsbeginsel zou aanvoeren en verder uitwerken, dient Uw Raad dit af te wijzen als zijnde onontvankelijk.

Hoe dan ook zal verder uit onderstaande uiteenzetting blijken dat geenszins een schending van het redelijkheidsbeginsel kan voorliggen.

4.- Wat betreft de beoordeling ten gronde van de opgeworpen en behandelde schendingen ter hoogte van dit middel.

Vooreerst en aangaande de **aangevoerde schendingen van het artikel 4.3.4 VCRO en de materiële motiveringsverplichting** nu de verwerende partij afwijkt van het niet-bindend advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed.

Hier wijst verzoekende partij in tussenkomst op het feit dat er weldegelijk correct toepassing is gemaakt door verwerende partij van het arrest van het Hof van Cassatie nr. C.10.0574.N dd. 23 februari 2012 in functie van de beoordeling van de draagwijdte van het artikel 4 §2 Archeologiedecreet en het dienvolgens niet moeten dragen van de kosten van een archeologische prospectie in hoofde van verzoekende partij in tussenkomst. Het is namelijk op basis van dit artikel dat het Agentschap Onroerend Erfgoed in haar advies dd. 28 oktober 2015 verkeerdelijk besluit dat een archeologische prospectie dient te worden gehouden door en op kosten van verzoekende partij in tussenkomst.

...

5.- Punt van discussie is in feite de draagwijdte van de zorgplicht zoals geformuleerd bij artikel 4 §2 Archeologiedecreet:

...

De redenering van de verwerende partij waarbij wordt verwezen naar het arrest van het Hof van Cassatie dd. 23 februari 2012 is volstrekt waterdicht en wordt ook uitgebreid ondersteund door de bijhorende conclusie van advocaat-generaal VANDEWAL zoals hierboven geciteerd.

Gelet op dit alles is het duidelijk dat de omvang van het toepassingsgebied van artikel 4 §2 Archeologiedecreet logischerwijze volstrekt los staat van het al dan niet voorliggen van enig advies van Onroerend Erfgoed en dat verwerende partij het één en ander correct heeft beoordeeld.

6.- Vervolgens wijst verwerende partij nog naar het artikel 8 Archeologiedecreet inzake de regelgeving omtrent toevalsvondsten dewelke reeds voldoende waarborgen incorporeert om het behoud van de potentiële erfgoedwaarde van de percelen te verzekeren.

...

Verwerende partij is kennelijk van oordeel dat het advies van verzoekende partij niet afdoende gemotiveerd is opdat de bepalingen inzake de prospectievergunning van toepassing zouden kunnen zijn. Deze worden in casu slechts van toepassing van zodra er toevalsvondsten zouden worden gedaan. Zodoende is verwerende partij van oordeel dat het artikel 8 archeologiedecreet reeds voorziet in voldoende waarborgen om de erfgoedwaarde van het projectgebied te vrijwaren.

7.- Ondergeschikt wijst verzoekende partij in tussenkomst er nog op dat dit motief is als een zuiver overtollig motief te beschouwen valt, gelet op het feit dat het klaar en duidelijk is dat verwerende partij dit motief slechts in ondergeschikte orde aanvoert en wel te weten nadat zij in zeer duidelijke en expliciete bewoordingen ter afwijking van het advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed als hoofdmotief het toepassingsgebied van het artikel 4 §2 Archeologiedecreet heeft aangewend zich baserende op het arrest van het Hof van Cassatie dd. 23 februari 2012. Het is pas in subsidiaire orde en ter bijkomende ondersteuning dat verwerende partij eveneens de argumentatie aangaande het artikel 8 archeologiedecreet en de toevalsvondsten opwerpt.

...

Voor zover dan ook dit ondergeschikt motief onwettig zou zijn, quod non, kan dit nooit tot de vernietiging van het bestreden besluit leiden.

8.- Gegronde heeft de verwerende partij dan ook afgeweken van het advies van Onroerend Erfgoed en dit zonder het artikel 4.3.4 VCRO te schenden.

Dit artikel 4.3.4 VCRO stelt inderdaad dat een vergunningsaanvraag kan geweigerd worden indien uit een verplicht in te winnen advies blijkt dat het aangevraagde onwenselijk is.

Vooreerst is het advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed voorwaardelijk gunstig en stelt het niet voorop dat het één en ander dient te worden geweigerd nu het onwenselijk zou zijn.

Het is slechts voorwaardelijk in de mate dat het, onterecht, stelt dat een archeologische prospectie zal nodig zijn waarbij de financiële lasten door verzoekende partij in tussenkomst dienen te worden gedragen.

Zoals supra reeds gebleken is (cfr.1.2) beoordeelt verwerende partij het advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed zeer uitgebreid.

...

Enerzijds beoordeelt verwerende partij correct het toepassingsgebied van het arrest van het Hof van Cassatie 23 februari 2012 en zodoende beoordeelt zij op juiste wijze de zorgvuldigheidsplicht ex artikel 4 §2 archeologiedecreet hetgeen tot gevolg heeft dat aan de verzoekende partij in tussenkomst de voorwaarde uit het advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed niet kan worden opgelegd.

Anderzijds oordeelt de verwerende partij nog bijkomend dat het artikel 8 Archeologiedecreet inzake de regelgeving omtrent toevalsvondsten reeds voldoende waarborgen incorporeert om het behoud van de potentiële erfgoedwaarde van de percelen te verzekeren.

De verwerende partij heeft dan ook zeer uitgebreid geargumenteed waarom van het niet-bindende advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed werd afgeweken en aldus waarom de voorwaarden voor archeologische prospectie niet werden opgenomen in de bestreden beslissing.

9.- Verzoekende partij werpt verder in het middel ook nog de schending op van onder meer de artikelen 4.3.1, §2, 1° VCRO en artikel 1.1.4 VCRO.

*Het is echter zo dat in dit middel slechts zeer beperkt wordt verduidelijkt op welke basis een **schending van de artikelen 4.3.1, §2, 1° VCRO en artikel 1.1.4 VCRO, die de goede ruimtelijke ordening betreffen**, dan wel zou voorliggen.*

...

Eenzijds, en zoals reeds supra uitvoerig uiteengezet, oordeelt de verwerende partij echter op basis van het arrest van het Hof van Cassatie C.10.0574.N van 23 februari 2012 dat het geenszins zo is dat de gevraagde inspanningen inzake het uitvoeren van een archeologische prospectie door verzoekende partij aan verzoekende partij in tussenkomst kunnen worden opgelegd als voorwaarde.

Anderzijds besluit de verwerende partij nog dat het artikel 8 archeologiedecreet inzake toevalsvondsten al voldoende ruime waarborgen biedt om 'de geschiedenis van deze gronden' niet te verloochenen.

...

Inderdaad is het zo dat de verwerende partij op basis van de juiste feitelijke gegevens correct heeft kunnen oordelen dat een archeologische prospectie op kosten van verzoekende partij in tussenkomst wettelijk ontoelaatbaar is (cfr. arrest Hof van Cassatie dd. 23 februari 2012 en de interpretatie van artikel 4 §2 Archeologiedecreet) en ook niet noodzakelijk is om een goede ruimtelijke ordening te waarborgen (cfr. verwijzing naar artikel 8 Archeologiedecreet).

Uw Raad kan zich wat betreft het beoordelen van dit aspect verder niet in de plaats stellen van verwerende partij.

..."

Beoordeling door de Raad

1.

Overeenkomstig artikel 4.7.16, §1 VCRO *juncto* artikel 1, 1° van het besluit van de Vlaamse regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen, heeft het Agentschap Onroerend Erfgoed op 20 oktober 2015 voorwaardelijk gunstig geadviseerd (stuk V.1 administratief dossier). Partijen betwisten niet dat dit advies tijdig werd verleend.

Artikel 4.7.16, §1, tweede lid VCRO stelt dat een verplicht in te winnen advies de gevolgen heeft zoals omschreven in artikel 4.3.3 VCRO en artikel 4.3.4 VCRO. Er wordt niet betwist dat het advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed geen bindend karakter heeft en kadert binnen artikel 4.3.4 VCRO dat bepaalt als volgt:

"Een vergunning kan worden geweigerd indien uit een verplicht in te winnen advies blijkt dat het aangevraagde onwenselijk is in het licht van doelstellingen of zorgplichten die gehanteerd worden binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening.

Voor de toepassing van het eerste lid wordt onder "doelstellingen of zorgplichten" verstaan: internationaalrechtelijke, Europeesrechtelijke, wetskrachtige, reglementaire of beschikkende bepalingen die de overheid bij de uitvoering of de interpretatie van de regelgeving of het voeren van een beleid verplichten tot de inachtneming van een bepaalde doelstelling of van bepaalde voorzorgen, zonder dat deze op zichzelf beschouwd voldoende juridisch duidelijk zijn om onmiddellijk te kunnen worden uitgevoerd."

2.

In het advies van 20 oktober 2015 stelt het Agentschap Onroerend Erfgoed onder meer vast dat de locatie *“typische contexten (vormen) waarin finaalpaleolitische en mesolitische sites verwacht kunnen worden”*. Het Agentschap Onroerend Erfgoed zet verder uiteen dat *“prehistorische aanwezigheid (...) onder andere bevestigd (wordt) in het onderzoek uitgevoerd in 2008 in opdracht van de Vlaamse Landmaatschappij, in het kader van het LIFE project Habitatherstel in Averbode bos en heide (LIFE 06 NAT/B/000081)”*.

Het Agentschap Onroerend Erfgoed wijst op het uitgangsprincipe van de archeologische erfgoedzorg, zoals bepaald in het destijds geldende artikel 4, §2 van het decreet van 30 juni 1993 houdende bescherming van het archeologische patrimonium (hierna Archeologiedecreet), dat bepaalt dat de eigenaar en de gebruiker er toe gehouden zijn de archeologische monumenten, die zich op hun gronden bevinden, te bewaren en te beschermen en ze voor beschadiging en vernieling te behoeden.

Het Agentschap Onroerend Erfgoed concludeert dat de kans reëel is dat waardevol archeologisch erfgoed aanwezig is in de bodem van het plangebied en dat het, aangezien de aanvraag gepaard gaat met een aanzienlijke ingreep in de bodem, noodzakelijk is dat de bouwheer de nodige maatregelen voorziet die verhinderen dat waardevol archeologisch erfgoed ongedocumenteerd verloren gaat.

Het Agentschap stelt voor de volgende voorwaarden op te nemen in de vergunning:

1. Voorafgaand aan de realisatie van het project moet het hele terrein door een archeologische prospectie met ingreep in de bodem worden onderzocht en dit in opdracht van de bouwheer die de financiële lasten hiervoor draagt, met als doel het terrein te screenen op de aan- of afwezigheid van archeologisch erfgoed om een niet-gedocumenteerde vernieling van waardevol archeologisch erfgoed te vermijden.
2. De archeologische prospectie met ingreep in de bodem houdt in dat er voorafgaand aan de werken op het terrein boringen worden uitgevoerd in combinatie met proefsleuven waarbij 12,5 % van het terrein wordt opengelegd.
3. De prospectie met ingreep in de bodem moet gebeuren volgens de bepalingen van het Archeologiedecreet.
4. De archeologische prospectie met ingreep in de bodem omvat de opmaak van een rapport dat binnen een bepaalde termijn na de afronding van het onderzoek aan het Agentschap Onroerend Erfgoed moet worden bezorgd. Na ontvangst van het rapport kan het Agentschap Onroerend Erfgoed beoordelen of de gronden vrijgegeven kunnen worden omdat relevante archeologische sporen ontbreken.
5. Als er wel archeologische sporen zijn aangetroffen, moet afgewogen worden of behoud *in situ* mogelijk is. Is dit niet mogelijk, dan moet de bouwheer de nodige tijd én financiële middelen voorzien voor een volwaardige archeologische opgraving voorafgaand aan de werken en volgens de bepalingen van het Archeologiedecreet.

3.

De verzoekende partij voert in essentie aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende motiveert waarom de verkavelingsvergunning wordt verleend zonder de overname van de voorwaarden zoals geformuleerd in het advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed van 20 oktober 2015. Volgens de verzoekende partij garanderen deze voorwaarden dat het

uitgangsprincipe van de archeologische erfgoedzorg, zoals vastgelegd in artikel 4, §2 van het Archeologiedecreet, wordt gerespecteerd.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze overwegingen afdoende moeten zijn.

In hoofde van de verwerende partij geldt een verstrengde motiveringsplicht nu zij met haar beslissing afwijkt van het advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed in de mate zij de hierin vooropgestelde voorwaarden niet overneemt in de bestreden beslissing.

4.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert, blijkt uit de overwegingen van de bestreden beslissing afdoende waarom de verwerende partij het standpunt van het Agentschap Onroerend Erfgoed niet bijtreedt.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vooreerst vast dat het Agentschap Onroerend Erfgoed in het advies overweegt dat de kans reëel is dat er waardevol archeologisch erfgoed aanwezig is in de bodem van het projectgebied en adviseert om in de vergunning de voorwaarde op te nemen om, op kosten van de bouwheer, een archeologische prospectie met ingreep in de bodem, op te leggen, samen met andere voorwaarden die de wijze van rapportering preciseren.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing vervolgens naar het arrest C.10.0574.N van 23 februari 2012 van het Hof van Cassatie en stelt dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft dat de zorgplichtregeling, zoals vervat in het Archeologiedecreet, niet zo ver strekt dat de eigenaar of gebruiker van een grond verplicht kan worden op eigen kosten archeologische opgravingen uit te voeren alvorens hij stedenbouwkundig vergunde werken kan aanvangen, indien de Vlaamse regering geen gebruik maakt van haar recht om een opgraving tot algemeen nut te verklaren.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing ook naar artikel 8 van het Archeologiedecreet, dat bepaalt:

“Eenieder die, anders dan bij het uitvoeren van vergunde archeologische opgravingen, een goed vindt waarvan hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat het een archeologisch monument betreft, is verplicht hiervan binnen drie dagen aangifte te doen bij het agentschap. Het agentschap stelt de eigenaar en de gebruiker, in geval zij niet de vinder zijn, en de betrokken gemeente(n) hiervan in kennis.

De gevonden archeologische monumenten en hun vindplaats moeten tot de tiende dag na de melding in onveranderde toestand door de eigenaar, gebruiker en vinder bewaard blijven, beschermd worden tegen beschadiging of vernieling en toegankelijk gesteld worden voor onderzoek door het agentschap, zonder dat dit aanleiding kan geven tot het vorderen van enige schadevergoeding.

De termijn van tien dagen kan door het agentschap ingekort worden na onderzoek of indien deze verplichting tot onverantwoord hoge kosten aanleiding zou geven, of verlengd worden.

De Vlaamse Regering bepaalt de algemene beschermingsvoorschriften die op de bij toevalsvondsten gevonden archeologische monumenten van toepassing zijn.”

Op grond van deze bepaling concludeert de verwerende partij dat de regeling inzake de prospectievergunning, waar het Agentschap Onroerend Erfgoed naar verwijst, slechts van toepassing wordt in geval van toevalsvondsten en binnen de al vastgelegde beschermde zones, maar niet zolang er geen vondsten zijn gedaan.

De verwerende partij verduidelijkt tot slot dat de nieuwe bepalingen uit het decreet van 12 juli 2013 betreffende het onroerend erfgoed, waarin onder andere wordt voorzien in een nieuw archeologisch traject met een bekrachtigde archeologienota als verplicht onderdeel bij een aantal stedenbouwkundige en verkavelingsaanvragen, nog niet in werking getreden zijn.

5.

Artikel 4, §2 van het Archeologiedecreet bepaalt dat de eigenaar en de gebruiker ertoe gehouden zijn de archeologische monumenten, die zich op hun gronden bevinden, te bewaren en te beschermen en ze voor beschadiging en vernieling te behoeden. Het Agentschap Onroerend Erfgoed verwijst in voormeld advies uitdrukkelijk naar deze bepaling als "*het uitgangsprincipe van de archeologische erfgoedzorg*".

De verzoekende partij betwist niet dat het Hof van Cassatie met arrest C.10.0574.N van 23 februari 2012 geoordeeld heeft dat uit artikel 4, §2 van het Archeologiedecreet niet kan worden afgeleid dat de zorgplicht van de eigenaar of de gebruiker van een grond zo ver strekt dat hij op eigen kosten archeologische opgravingen moet uitvoeren alvorens hij stedenbouwkundige vergunde werken kan starten, wanneer de Vlaamse regering geen gebruik maakt van haar recht om een opgraving tot algemeen nut te verklaren.

Volgens de verzoekende partij kan dit arrest van het Hof van Cassatie *in casu* niet analoog worden toegepast, omdat dit cassatiearrest betrekking had op een vergunning waarvoor geen advies inzake archeologie moest worden gevraagd en omdat artikel 4, §2 van het Archeologiedecreet aldus als zelfstandige rechtsgrond werd gehanteerd om de verkavelaar, na het verlenen van de verkavelingsvergunning, te verplichten op eigen kosten een archeologisch onderzoek te laten uitvoeren. De Raad kan deze stelling van de verzoekende partij niet bijtreden, nu blijkt dat het bovenvermeld advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed eveneens gesteund is op de zorgplicht, zoals bepaald in artikel 4, §2 van het Archeologiedecreet. De verwerende partij kon dus wel degelijk verwijzen naar de beoordeling uit het voormeld cassatiearrest.

De verzoekende partij toont evenmin aan dat de bijkomende overweging in de bestreden beslissing dat de bepalingen over de prospectievergunning maar van toepassing worden in het geval van toevalsvondsten en binnen al vastgelegde beschermde zones, en niet van toepassing zijn zolang er geen vondsten worden gedaan, foutief of kennelijk onredelijk is.

In zoverre de verzoekende partij in algemene bewoordingen nog wijst op de onverenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening dient erop gewezen dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt en de Raad zijn beoordeling met betrekking tot de eisen van een goede ruimtelijke ordening niet in de plaats mag en kan stellen. De verzoekende partij maakt op geen enkele manier concreet aannemelijk dat de beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

Voor zover de verzoekende partij de schending inroept van het redelijkheidsbeginsel, omschrijft zij tot slot onvoldoende concreet en duidelijk de wijze waarop dit beginsel geschonden wordt geacht, zodat dit middelenonderdeel onontvankelijk is.

Het enig middel is niet ernstig.

B. Hoogdringendheid

Aangezien in het vorige onderdeel het enig middel van de verzoekende partij niet ernstig wordt bevonden, is een onderzoek naar de hoogdringendheid niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 24 mei 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vijfde kamer, samengesteld uit:

Pieter Jan VERVOORT, voorzitter van de vijfde kamer,

met bijstand van

Thibault PARENT, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vijfde kamer,

Thibault PARENT

Pieter Jan VERVOORT